

המצע האנרכיסטי*

כוונות ויעדים

אנו מאמינים כי רוב הרעות בהן לוקה המין האנושי נובעות מארגון חברתי רע; וכי האדם יכול להרסן לו ביקש וידע כיצד.

החברה הנוכחית הינה התוצאה של מאבקים על-פני-דורות של אדם נגד אדם. באי-הבנת היתרונות שיכולים היו להיתוסף לכל באמצעות שיתוף-פעולה וסולידריות; בראיית כל אדם אחר (להוציא אולי את אלו הקרובים ביותר בקשרי דם) כמתחרה ואויב, כל אחד מהם ביקש להבטיח לעצמו את המספר המירבי האפשרי של יתרונות, מבלי לתת ליבם לאינטרסים של הזולת.

במאבק כזה, בודאי היה החזק או בעל המזל הרב יותר עתיד לנצח, ובאופן זה או אחר להכפיף ולדכא את המפסידים.

כל עוד האדם היה בלתי-מסוגל לייצר יותר מאשר היה דרוש בדיוק לקיומו בחיים, הכובשים לא יכולים היו לעשות יותר מאשר להבריח או לטבוח בקורבנותיהם, ולתפוס את המזום אותו אספו.

אז, כאשר בהתגלות המרעה והחקלאות יכול היה אדם לייצר יותר מאשר הצטרך כדי לחיות, מצאו זאת הכובשים רווחי יותר להשפיל את הכבושים למצב של עבדות, ולהעבידם לתועלת הכובשים.

מאוחר יותר, הבינו הכובשים כי היה זה נוח יותר, רווחי ויותר ובטוח יותר לנצל את עבודת הזולת באמצעים אחרים: להותיר לעצמם את הזכות הבלעדית על האדמה ומכשירי העבודה, ולשחרר את המנושלים אשר, במצוא עצמם ללא אמצעי המחיה, נאלצו לפנות לבעלי-האדמות ולעבוד עבורם, בתנאים שהכתיבו הבעלים.

כך, צעד אחר צעד דרך סדרה סבוכה ביותר של מאבקים מכל צורה ואופי – של פלישות, מלחמות, מרידות, דיכויים, ויתורים שנוכו במאבק, התאגדויות של המדוכאים בהתאחדם להגנה, ושל הכובשים להתקפה – הגענו למצב הנוכחי של החברה, בו כמה מהווים את יורשי האדמה וכל העושר החברתי, בעוד שהמון העם [people[†]], מנושל בכל המובנים, הינו מנוצל ומדוכא בידי מעמד בעלים קטן.

מכך נובעת האומללות בה חיים רוב העובדים כיום ואשר יוצרת בתורה את הרעות כדוגמת בורות, פשע, זנות, מחלות כתוצאת-תת-תזונה, דיכאון נפשי ומוות בטרם-עת.

מכך צומח מעמד מיוחד (ממשל [government]) אשר, בהסתפק לו אמצעי הדיכוי הדרושים, קיים לחקק ולהגן על מעמד הבעלים מדרישות העובדים; ואז הוא משתמש בכוחות שלרשותו ליצור זכויות-יתר לעצמו ולהכפיף, אם יוכל, את מעמד הבעלים גם כן.

מכך יצירתו של מעמד נוסף בעל זכויות-יתר (הכמורה), אשר באמצעות סדרת מעשיות אודות רצון האל, ואודות חיים-שלאחר-המוות, וכיו"ב, מבקש לשכנע את המדוכאים לקבל את הדיכוי בענווה, וכשם שעושה זאת הממשל, גם הוא, בנוסף לשירות אינטרס מעמדת הבעלים, משרת גם את האינטרס שלו עצמו.

מכך יצירתו של מדע רשמי אשר, בכל אותם עניינים המשרתים את האינטרסים של המעמד השליט, הינו ההיפך ממדע אמיתי. מכך הרוח הפטריוטית, שנאת גזע, מלחמות ושלום חמוש, לעיתים הרסני יותר מן המלחמות עצמן. מכך גלגול האהבה בעיניו או מסחר בזוי. מכך, שנאה, חבוייה פחות-או-יותר, יריבות, חשדנות בין כל בני-האדם, חוסר-בטחון ופחד חובק-כל.

אנו רוצים לשנות רדיקלית מצב עניינים כזה. ומשום שכל אותן רעות מקורן במאבק בין בני-אדם, בבקשת כל אדם חיי-רווחה [well-being] באמצעות מאמציו-עצמו, ולעצמו נגד כולם, אנו רוצים לתקן, בהחליפנו שנאה באהבה, תחרות בסולידריות, את החיפוש האישי אחר חיי-רווחה בשיתוף-הפעולה האחוותי למען חיי-רווחת הכל, דיכוי וכפייה בחרות, את השקר הדתי והדמוי-מדעי באמת.

לפיכך:

– ביטול הרכוש הפרטי באדמה, בחומרי גלם ובמכשירי העבודה, כך שלאיש לא יהיו אמצעים למחייה באמצעות ניצול עבודת הזולת, ולכולם, בהיות מובטחים להם האמצעים לייצר ולחיות, יהיו עצמאיים באמת ובעמדה בה יוכלו להתאחד בחופשיות ביניהם למטרה משותפת ולפי אהדותיהם האישיות.

* **המצע האנרכיסטי** [II Programma Anarchico]; מתורגם מן העותק המופיע ב-<http://www.zabalaza.net/>; נוסח בידי אריקו מלטסטה (Errico Malatesta) ואומץ ע"י האגודה האנרכיסטית האיטלקית (Unione Anarchica Italiana) בכנס שלה בבולוניה בשנת 1920.

† [המצע משתמש במילה people לציון 'אנשים רבים' או 'כל האנשים', כאשר לעיתים השימוש הוא כשם קיבוצי ולעיתים כשם מרובה. במקרה הראשון תורגמה המילה people כ-'עם'; במקרה השני כ-'אנשים'.]

- ביטול הממשל וכל כוח אשר קובע את החוק וכופה אותו על אחרים : לפיכך ביטול מלוכות, רפובליקות, בתי-נבחרים, צבאות, כוחות משטרה, שופטים מקומיים [magistrates] וכל מוסד שניחן בכוחות כפייה.
 - ארגון החיים החברתיים באמצעות התאגדות חופשיות ופדרציות של יצרנים וצרכנים, נוצרות ומשונות לפי משאלות חבריהם, מונחות בידי מדע וניסיון, וחופשיות מכל סוג תכתיב שאינו נובע מצרכים טבעיים, אליו כולם, בהיותם משוכנעים בידי תחושה של צורך דוחק, נכנעים מרצון.
 - אמצעי המחיה, להתפתחות וחי-רווחה, יובטחו לילדים ולכל אלו המנועים מלפרנס את עצמם.
 - מלחמה בדתות ובכל השקרים, אפילו אם חוסים הם תחת כנף המדע. הוראה מדעית לכל עד לרמה מתקדמת.
 - מלחמה ביריבויות ודעות-קדומות פטריוטיות. ביטול הגבולות ; אחווה בין כל העמים.
 - שבנוי [reconstruction] של המשפחה, כפי שינבע מנוהג האהבה, בהיותה משוחררת מכל מוסרה חוקית, מכל דיכוי כלכלי וגופני, מכל דעה-קדומה דתית.
- זהו האידיאל שלנו.

דרכים ואמצעים

כיצד ניתן לשבור מעגל קסמים זה ?

תיארנו בכלליות תחת מספר כותרות את מטרותינו ואת האידיאל למענו או נאבקים.

אך אין זה די לרצות בדבר-מה ; אם אדם אכן רוצה בו, על אמצעים מתאימים לבוא לכדי שימוש כדי להבטיחו, ואמצעים אלו אינם שרירותיים, אלא להיפך, אינם יכולים אלא שיותנו במטרות אליהן אנו שואפים ובידי הנסיבות בהן המאבק מתרחש, שכן אם נתעלם מבחירת האמצעים נשיג מטרות אחרות, אולי כאלה המנוגדות בתכלית לאלה אליהן אנו שואפים, וזאת תהא ההשלכה המובנת והבלתי-נמנעת של בחירתנו את האמצעים. אי-מי העולה על דרך המלך ופונה פנייה מוטעית אינו הולך למחוז חפצו אלא למקום אליו מובילתו הדרך.

נחוץ, לפיכך, להצהיר מהם האמצעים אשר לדעתנו מובילים למטרותינו הרצויות, ואילו אנו מציעים לאמץ.

האידיאל שלנו אינו כזה התלוי להצלחתו בפרט בהיחשבו בדד. השאלה הינה שאלת שינוי אורח חיי החברה ככלל ; כינון בינות האנשים של יחסים על בסיס אהבה וסולידריות ; של הישג ההתפתחות החומרית, הנפשית והשכלית, לא לפרטים מבודדים, או חברים במעמד אחד או מפלגה פוליטית מסויימת, אך לכל המין האנושי – ודבר זה אינו יכול להיכפות בכוח, אלא עליו לנבוע באמצעות המודעות הנאורה של כל אחד מאיתנו ולהיות מושג בהסכמה החופשית של הכל. משימתנו הראשונה חייבת להיות שכנוע אנשים.

עלינו ליידע אנשים אודות הפורענויות אותן סובלים הם והסיכויים להרסן. עלינו לעורר אהדה בכל לפורענויות אותן סובלים אחרים ותשוקה חמה לטובת כל האנשים.

לא לו הסובלים מקור ורעב נדגים כמה קל יהיה זה להבטיח לכולם את סיפוק צרכיהם החומריים. לאלו המדוכאים ומושאי הבוז נראה כיצד ניתן לחיות בשמחה בעולם של אנשים שהינם חופשיים ושווים ; לאלו אותם מענה שנאה ומרירות נצביע על הדרך המובילה לשלום וחמימות אנושית הבאה דרך הלימוד לאהוב את הבריות זולתך.

וכאשר הצלחנו בעירור רגש המרד במוחות האנשים נגד הרשעויות הבלתי-נמנעות ובלתי-צודקות מהם אנו סובלים בחברה כיום, ובהבאתם לכדי הבנה כיצד הן נגרמות וכיצד תלוי הדבר ברצון האנושי לפטור אותנו מהן ; וכאשר יצרנו תשוקה עזה ומלאת-חיים באנשים להתמיר את החברה לטובת הכל, אז אלו המשתכנעים, באמצעות מאמציהם כמו גם לפי דוגמת אלו המשוכנעים זה-מכבר, יתאחדו וירצו כמו גם יהיו מסוגלים לפעול למען האידיאלים המשותפים שלהם.

כפי שצינו לעיל, יהיה זה מגוחך ומנוגד ליעדינו לבקש לכפות חופש, אהבה בין בני אדם ואת הפיתוח הרדיקלי של יכולות אנושיות, באמצעות כוח. יש, לפיכך, להסתמך על רצונם החופשי של הזולת, וכל שיכולים אנו לעשות הוא לעורר את ההתפתחות ואת ביטוי רצון העם. אך יהיה זה אבסורדי באותה המידה ומנוגד לכוונותינו להודות כי על אלו שאינם שותפים לדיעותינו למנוע מאיתנו מביטוי רצוננו, כל עוד שאין הוא מונע מהם את אותה חירות.

חופש לכל, אם כן, להפיץ את רעיונותיהם ולנסות בהם, ללא כל הגבלה אחרת זולת זו הנובעת באופן טבעי מן החירות השווה שלכולם.

אך לכך מתנגדים – ובכוח גס – אלו המפיקים תועלת מזכויות-היתר הנוכחיות ואשר מושלים ושולטים היום בחיים החברתיים.

בידיהם נמצאים כל אמצעי הייצור; וכך הם מדכאים לא רק את אפשרות הניסוי החופשי בצורות חדשות של חיים קיבוציים, ואת זכות העובדים לחיות בחופשיות לפי מאמציהם-עצמם, אך גם את הזכות לחיים עצמם; והם מחייבים את כל מי שאינו בוס להתיר לעצמו להיות מנוצל ומדוכא אם אינו רוצה למות מרעב.

יש להם כוחות משטרה, מערכת משפט, וצבאות שנוצרו למטרה המפורשת של הגנה על זכויות-היתר שלהם; והם רודפים, כולאים וטבחים את אלו המבקשים לבטל זכויות-יתר אלה והתובעים את אמצעי המחיה והחירות למן כולם.

קנאים לאינטרסים הנוכחיים והמידיים שלהם, מושחתים בידי רוח השליטה, חוששים מן העתיד, הם, המעמד בעל-זכויות-היתר, הינם באופן כללי בלתי-מסוגלים לביצוע מחוות נדיבות; הם בלתי-מסוגלים באותה המידע להחזיק בתפיסה רחבה יותר של האינטרסים שלהם. ויהיה זה שטותי לקוות כי הם יוותרו בחופשיות על רכושם וכוחם ויתאימו עצמם לחיים כשווים ועם אלו אותם הם מחזיקים היום בנתינות.

מעבר מלקחי ההיסטוריה (המדגימים כי לעולם לא השיל מעמד בעל-זכויות-יתר את כוחו מעליו אלא אם חויב לעשות כן בכוח או בפחד מכוח), ישנן די ראיות בזמננו לשכנע כל אדם כי הבורגנות וממשלות מתכוונות להשתמש בכוח חמוש להגן על עצמן, לא רק נגד החרמה מוחלטת, אלא באותה המידה נגד הקטנה שבתביעות העממיות, והינן בכוננות תמידית להפעיל את הפושעות שברדיפות והעקובים שבטבחים מדם.

עבור אלו הרוצים לשחרר עצמם, רק נתיב פעולה אחד פתוח: זה של התנגדות לכוח בכוח.

מדברינו לעיל נובע כי עלינו לפעול לעירור במדוכאים את הרצון המודע לתמורה חברתי רדיקלי, ולשכנעם כי בהתאחדם יהיה להם הכוח לנצח; עלינו להפיץ את האידאל שלנו ולהכין את הכוחות החומריים והנפשיים להתגבר על אלו של האויב, ולארגן את החברה החדשה, וכאשר יהיה לנו הכוח הדרוש עלינו, באמצעות ניצול נסיבות מיטיבות באשר יצוצו, או אשר אנו עצמו יכולים ליצור, לבצע את המהפכה החברתית, בהשתמשנו בכוח להרוס את הממשל ולהחרים את בעלי העושר, ובשיתוף של אמצעי המחיה והייצור, ובמניעה של כינון ממשלות חדשות אשר יכפו את רצונן ויפגעו בארגון-מחדש [reorganization] של החברה בידי העם עצמם.

כל זאת, יש לציין, אינו פשוט כפי הנראה במבט ראשון. עלינו להתמודד עם אנשים כמות שהם בחברה כיום, בעלובים שבתנאים מבחינה נפשית וחומרית, והיינו משלים עצמנו לו חשבנו כי די בתעמולה לגייסם לאותה רמה של התפתחות אינטלקטואלית הדרושה ליישם את רעיונותינו.

בין האדם וסביבתו החברתית ישנה פעולה הדדית. אנשים הופכים את החברה לאשר היא והחברה הופכת אנשים לאשר הם, והתוצאה הינה לפיכך סוג של מעגל קסמים. כדי להתמיר את החברתה על אנשים לעבור שינוי, וכדי להתמיר את האנשים, על החברה לעבור שינוי.

העוני מגסס [brutalizes] את האדם, וכדי לבטל את העוני האנשים חייבים מודעות חברתית ונחישות. עבדות מלמדת אנשים להיות עבדים, ולשם שחרור מעבדות יש צורך באנשים השואפים לחירות. בורות גורמת לאי-מודעות של אנשים לגבי הסיבות לפורענויות הפוקדות אותם כמו גם לאמצעים להתגבר עליהן, ולשם היפטרות מבורות דרושים לאנשים הזמן והאמצעים לחנך עצמם.

ממשלות מרגילות אנשים להיכפף לכוח ולהאמין כי חוק הינו חיוני לחברה, ולשם ביטול הממשל על אנשים להיות משוכנעים בחוסר-התועלת והאופי המזיק של הממשל.

כיצד ניתן לשבור מעגל קסמים זה?

למרבה המזל, החברה הנוכחית לא נוצרה בידי הרצון מלא-ההשראה של מעמד שליט, אשר צלח בהורדת כל נתינו למדרגת מכשירים סבילים ובלתי-מודעים של האינטרסים שלו. היא התוצאה של אלף מאבקים הרסניים, של אלף גורמים אנושיים וטבעיים הפועלים מבלי-משים, ללא קריטריא מכווינים; וכך אין חלוקות ברורות, הן בין פרטים והן בין מעמדות.

אינספור הן השונות בתנאים חומריים; אינספור הן דרגות ההתפתחות הנפשית והשכלית; ולא תמיד, כמעט נאמר אפילו לעיתים רחוקות מאוד, מתאים מקום הפרט בחברה ליכולותיו ושאיפותיו. לעיתים תכופות ביותר פרטים המורגלים לתנאי נוחות נקלעים לתקופות שפל ואחרים, באמצעות נסיבות מסייעות באופן מיוחד מצליחים להעלות עצמם מעל לתנאים לתוכם נולדו. חלק גדול ממעמד העובדים הצליח כבר בהיחלצות ממצב של עוני מרוד, או שלא היה מעולם במצב כזה; כמעט אף עובד אינו מוצא עצמו במצב של חוסר-מודעות חברתי מוחלט, של השלמה מוחלטת לתנאים הכפויים עליו בידי הבוסים. ואותם מוסדות, כפי שייצרתם ההיסטוריה, מכילים סתירות אורגניות שהינן כחידקי המוות, אשר בהתפתחן מביאות להתמוססות מוסדות ולצורך בהתמרה.

מכך אפשרות הקידמה – אך לא אפשרות הבאת כל האנשים לרמה הדרושה לרצות, ולהשיג, אנארכיה, באמצעות תעמולה, ללא התמרה הדרגתית קודמת של הסביבה.

על הקידמה להתקדם בה-בעת ולאורך קווים מקבילים בין אנשים וסביבתם. עלינו לנצל את כל האמצעים, כל האפשרויות וכל ההזדמנויות שהסביבה הנוכחית מאפשרת לנו כדי לפעול על חברינו בני-האדם ולפתח את מודעותם ואת דרישותיהם; עלינו להשתמש בכל ההתקדמות במודעות האנושית להשפיע עליהם לדרוש ולכפות

את אותן תמורות חברתיות משמעותיות שהינן אפשריות ואשר מסייעות בפועל לפתיחת התיב להתקדמויות נוספות בהמשך.

אל לנו להמתין להשגת אנארכיה, בהגביל עצמנו בינתיים לתעמולה פשוטה. לו היינו עושים כך, היינו מכלים עד מהרה את שדה פעולתנו; הווה אומר, היינו ממירים את כל אלו בעלי הנטייה להבין ולקבל את רעיונותינו בסביבתנו, ותעמולה נוספת שלנו הייתה נופלת על אזניים ערלות, או אם שינויים בסביבותינו היו מביאים התקבצויות עממיות המסוגלות לקבל רעיונות חדשים, היה הדבר קורה בלא השתתפותנו, וכך היה יוצר דעה קדומה נגד רעיונותינו.

עלינו לבקש להביא את כל העם, או חלקים שונים של העם, להעלות דרישות, ולכפות עצמו ולקחת לעצמו את כל מידות השיפור והחופש בהן רוצה הוא כאשר הוא מגיע למצב רצייתם ולכוח לדרשם; ובהפצה מתמדת של כל פני מצענו, ובמאבק מתמיד להגשמתו המלאה, עלינו לדחוק בעם לרצות תמיד יותר ולהגביר את לחציו, עד שהשיג שחרור [emancipation] מלא.

המאבק הכלכלי

הדיכוי אשר פוגע כיום באופן הישיר ביותר בעובדים ואשר הינו הסיבה העיקרית לתסכולים הנפשיים והחומריים תחתם הם עמלים, הינו דיכוי כלכלי, הווה אומר הניצול אשר בוסים ואנשי עסקים מכפיפים אותם, הודות למונופול שלהם על כל אמצעי הייצור וההפצה החשובים.

על-מנת להדביר רדיקלית דיכוי זה מבלי סכנה להשתחזרותו, על כל האנשים להיות משוכנעים בזכותם על אמצעי הייצור, ולהיות נכונים להפעיל זכות בסיסית זו באמצעות החרמת בעלי האדמות, התעשיינים ואילי-הכספים, ושימת כל העושר החברתי ברשות העם.

אך האם החרמה זו יכולה שתיושם היום? האם יכולים אנו כיום הזה לעבור ישירות, בלא צעדי ביניים, מן הגיהנום בו מוצאים עצמם העובדים עתה לגן-העדן של רכוש משותף?

העובדות מראות למה מסוגלים העובדים כיום.

משימתנו הינה ההכנה הנפשית והחומרית של העם להחרמה חיונית זו; ולנסותה שוב ושוב, בכל פעם בה מציעה לנו תהפוכה מהפכנית את ההזדמנות לעשות כן, עד לנצחון הסופי. אך באיזה אופן ניתן להכין את העם? באיזה אופן יש להכין את התנאים המאפשרים לא רק את עובדת החרמה שבחומר אלא את השימוש לתועלת כולם של העושר המשותף?

אמרנו זה-מכבר כי תעמולה מדוברת וכתובה לבדה אינה יכולה לזכות לצד רעיונותינו את המון העם. חינוך מעשי דרוש, אשר חייב להיות לחילופין סיבה ותוצאה בתמורה של הסביבה החברתית. במקביל לפיתוח העובדים, חוש מרד נגד העוולות והסבלות חסרות-התוחלת שאת קורבנם מהווים העובדים, והרצון להיטיב את תנאיהם, עליהם להיות מאוחדים ותלויים הדדית במאבק להשגת תביעותיהם.

ואני כאנארכיסטים ועובדים, חייבים להסיתם ולעודדם להיאבק ולהצטרף אליהם במאבקם.

אך האם שיפורים אלו אפשריים במשטר קפיטליסטי? האם הם מועילים מנקודת המבט של שחרור עתידי מוחלט של העובדים?

יהיו התוצאות בפועל של המאבק להישגים מידיים כאשר יהיו, מירב הערך טמון במאבק עצמו. שכן בו לומדים העובדים כי האינטרסים של הבוסים מנוגדים לאלו שלהם וכי אין הם יכולים לשפר את תנאיהם, קל וחומר לשחרר עצמם, זולת באמצעות התאחדות והפיכה לחזקים יותר מן הבוסים. אם מצליחים הם בהישג מושא תביעתם, מצב יהא עדיף: הם ישתכרו יותר, יעבדו פחות שעות ויעמדו לרשותם יותר זמן ואנרגיה להרהר על הדברים החשובים להם, ויעלו מייד תביעות גדולות יותר ויפתחו צרכים גדולים יותר. אם אין הם מצליחים, יובלו הם ללמוד את הסיבות לכשלונם ולהכיר בצורך לאחדות קרובה יותר ופעילות רבה יותר, ולבסוף יבינו כי כדי להפוך את נצחונם לבטוח ומוחלט, נחוץ להרוס את הקפיטליזם. המטרה המהפכנית, מטרת ההתעלות הנפשית ושחרור העובדים חייבת שתוטב מן העובדה כי עובדים מתאחדים ונאבקים למען האינטרסים שלהם.

אך, שוב, האם יכולים העובדים להצליח בשיפור אמיתי של תנאיהם במצב החברה הנוכחי?

דבר זה תלוי בצירוף של מספר רב של נסיבות.

למרות מה שיאמרו כמה, לא קיים כל חוק טבעי (חוק שכר [wages]) הקובע איזה חלק מעמלו של עובד צריך להגיע אליו; או אם רוצה אי-מי לנסח חוק, לא יכול הוא להיות אלא זה: שכר אינו יכול באופן נורמלי להיות פחות מן הדרוש לקיום חיים, וכן לא יכול הוא באופן נורמלי לעלות עד כדי שלא נותרים שולי רווח לבוס.

ברור כי במקרה הראשון עובדים ימותו, ולפיכך יפסיקו להשיג כל שכר, ובמקרה השני הבוסים יפסיקו להעסיק עבודה וכך לא ישלמו עוד שכר. אך בין שני קצוות בלתי-אפשריים אלו ישנו סולם אינסופי של מעלות החל בתנאים העלובים של עובדי אדמה רבים לתנאים המכובדים כמעט של עובדים מקצועיים בערים הגדולות.

שכר, שעות עבודה ותנאי העסקה אחרים הינם תוצאת המאבק בין בוסים ועובדים. הקודמים מנסים לתת לעובדים מעט ככל האפשר ולגרום להם להעביד עצמם עד כלות; האחרונים מנסים, או עליהם לנסות לעבוד מעט ולהרוויח הרבה ככל האפשר. באשר עובדים מקבלים תנאים כלשהם, או אפילו בהיותם ממורמרים, אינם יודעים כיצד להעמיד התנגדות יעילה לתביעות הבוסים, הם מושפלים עד מהרה לתנאי מחייה בהמותיים. כאשר, תחת זאת, יש להם רעיונות לגבי כיצד על בני-אנוש לחיות והם יודעים כיצד לאחד כוחות, ובאמצעות סירוב לעבוד או האיום החבוי והגלוי במרד, לזכות בכבודם של הבוסים, במקרים כאלו, הם זוכים ליחס סביר יחסית. אם כן, ניתן לומר כי בתוך גבולות אלו, השכר שמקבל העובד הינו זה שהוא (לא כפרט, כמובן, אלא כמעמד) דורש.

באמצעות מאבק, באמצעות התנגדות כלפי הבוסים, אם כן, יכולים עובדים, עד לנקודה מסויימת, למנוע הרעה של תנאיהם כמו גם להשיג שיפורים אמיתיים. והיסטוריית תנועת העובדים תמיד הראתה אמת זו.

אין להגזים, עם זאת, בחשיבות מאבק זה בין עובדים ובוסים המנוהל בלעדית בשדה הכלכלי. בוסים יכולים להיכנע, ופעמים רבות עושים זאת למול תביעות מבוטאות תקיפות כל עוד התביעות אינן גדולות מדי; אך אם היו העובדים תובעים תביעות (והכרחי כי יעשו כן) אשר יספגו את כל רווחי הבוסים ויהיו בפועל צורה עקיפה של החרמה, מובטח כי הבוסים יפנו לממשלה ויבקשו להשתמש בכוח לאלץ את העובדים להיותו במצב עבודת השכר שלהם.

ואפילו לפני כן, הרבה לפני שהעובדים יכולים לצפות לקבל את מלוא תוצר עבודתם, המאבק הכלכלי הופך עקר כאמצעי להבאת השיפורים בתנאי המחיה.

עובדים מייצרים הכל ובלעדיהם החיים היו בלתי-אפשריים; לפיכך נראה כי באמצעות סירוב לעבוד יכולים היו הם לתבוע כל שברצונם. אך איחוד [union] כל העובדים, אפילו במשלח-יד מסויים אחד ובארץ אחת, הינו קשה להשגה, ומתנגדים לאיחוד כל העובדים הינם ארגוני הבוסים. עובדים חיים מיום ליום. ואם אין הם עובדים הם מוצאים עצמם עד מהרה בלא מזון; בעוד שלבוסים, משום שיש להם כסף, הינם בעלי גישה לכל הטובין במלאי ויכולים לפיכך לשבת בנוחות ולהמתין עד שהרעב משפיל את מועסקיהם לגישה מחשבתית נוחה יותר להשפעה. המצאתו או הכנסתו-לשימוש של מיכון חדש הופך עובדים ליתירים ומוסיף לצבא הגדול של מובטלים, המונעים ע"י הרעב למכור את עבודתם בכל מחיר. הגירה יוצרת מיידית בעיות בארצות בהן תנאי עבודה טובים יותר שוררים, שכן צבאות העובדים הרעבים, נרצה או לא נרצה, מציעים לבוסים הזדמנות לדחוק את השכר מטה לכל הרחב. ועובדות אלה, אשר בהכרח נגזרות מן המערכת הקפיטליסטית, קושרות בפעולת-נגד ופעמים רבות הריס של התקדמויות שנעשו במודעות ובסולידריות של-מעמד-עובדים. בכל מקרה העובדה מכריעת-הכל נותרת כי הייצור תחת הקפיטליזם מאורגן בידי כל קפיטליסט למען הרווח האישי שלו ולא, כפי שטבעי היה, לסיפוק צרכי העובדים בדרך הטובה ביותר האפשרית. מכאן הכאוס, הבזבוז של מאמץ אנושי, ההקרבה המאורגנת של טובין, החזקות חסרות-תוחלת ומזיקות, אבטלה, אדמה נטושה, תת-שימוש בצומח וכן הלאה, כל הראות אשר אין להימנע מהן אלא זולת מניעת אמצעי הייצור מן הקפיטליסטים, וכנובע מכך, ארגון הייצור.

עד מהרה, איפוא, אותם עובדים הרוצים לשחרר עצמם, או אפילו לשפר בפועל את תנאיהם, יעמדו מול הצורך להגן על עצמם מפני הממשל, מול הצורך לתקוף את הממשל, אשר בהתירו בחוק את הזכות לרכוש ובהגנו עליה בכוח גס, מהווה מחסום בפני קידמה אנושית אשר יש להתגבר עליו בכוח אם אין רצון להיותו לנצח תחת התנאים הנוכחיים או גרועים מהם.

מן המאבק הכלכלי חובה לעבור אל המאבק הפוליטי, הווה אומר המאבק נגד הממשל; ותחת התנגד למיליונים הקפיטליסטיים עם אוסף אגורות העובדים אותן קיבצו בקושי, יש להתנגד לרובים ולתותחים המגנים על הרכוש באמצעים יעילים יותר [אולי: היעילים ביותר] שהעם יוכלו למצוא כדי להביס כוח בכוח.

המאבק הפוליטי

ב-'מאבק פוליטי' כוונתנו מאבק נגד הממשל. ממשל הינו הרכב כל אותם פרטים האוחזים במושכות הכוח, ללא חשיבות לדרך בה הושגו מושכות אלה, לקבוע את החוק ולכפותו על הנמשלים, הווה אומר הציבור.

ממשל הינו ההשלכה של רוח השלטון והאלימות באמצעותה כפו כמו אנשים עצמים על אחרים, והינה בה-בעת יציר כמו גם יוצר זכות-היתר ומגנה הטבעי.

יש הטוענים ואומרים כי כיום ממלא הממשל את תפקיד מגן הקפיטליזם אך ברגע בו הקפיטליזם מבוטל יהפוך הוא לנציג האינטרס הכללי ולמנהלן מטעמו. ראשית, קפיטליזם לא ייהרס עד שהעובדים, בהתפטרם מן הממשל, תופסים את החזקה בכל העושר החברתי ובעצמם מארגנים את הייצור והצריכה לטובת כולם מבלי להמתין להגעת היוזמה מצד הממשל, אשר נלהב ככל שיהי להיענות, לא יהי מסוגל לעשות כן.

אך ישנה שאלה נוספת: אם היה הקפיטליזם נהרס וממשל נותר בכהונתו, הממשל, באמצעות ויתור על כל מיני זכויות-יתר, ייצור את הקפיטליזם מחדש שכן, בהיותו בלתי-מסוגל לרצות את כולם, יצטרך הוא מעמד חזק פוליטית לתמוך בו בתמורה להגנה החוקית והחומרית שיקבל.

לפיכך זכות-יתר אינה יכולה להתבטל וחופש ושיוויון להיכון לבטח ולצמיחות מבלי לבטל את הממשל – לא ממשל כזה או אחר אלא את עצם מוסד הממשל.

כבכל השאלות בעלות עניין כללי, ובייחוד בזו, הסכמת העם ככלל נדרשת, ולפיכך עלינו למתוח כל שריר ועצב לשכנע את העם כי הממשל הינו חסר-תוחלת כמו גם מזיק, וכי אנו יכולים לחיות טוב יותר בלא ממשל.

אך, כפי ששינוי פעמים מספר, תעמולה לבדה הינה חסרת-יכולת לשכנע את הכל – ולו היינו רוצים להגביל עצמנו להטפה נגד ממשל, ובינתיים להמתין בניחותא ליום בו הציבור ישתכנע באפשרות ובערך של הרס רדיקלי של כל מין של משטר, אזי לא יגיע יום זה לעולם.

בעודנו מטיפים נגד כל סוג של ממשל, ודורשים חופש מוחלט, עלינו לתמוך בכל המאבקים לחופש חלקי, משום שאנו משוכנעים כי אדם לומד באמצעות מאבק, וכי ברגע בו אדם מתחיל ליהנות ממידה של חירות הוא מגיע לרצות את כולה. עלינו להיות תמיד עם העם, וכאשר איננו מצליחים בהבאתם לדרוש הרבה עלינו עדיין לבקש להביאם לרצות משהו; ועלינו לעשות כל מאמץ להביאם להבין כי ככל שיתבעו, תביעתם צריכה שתושג באמצעות מאמציהם-הם וכי עליהם לתעב ולדחות כל מי שהינו חלק מממשל או שואף להגיע אליו.

משום שהממשל כיום מחזיק בכוח, באמצעות המערכת המשפטית, להסדיר את חיי היום-יום ולהרחיב או לצמצם את חירות האזרח, ומשום שאנו עדיין בלתי-מסוגלים לעקור כוח זה מאחיזתו, עלינו לבקש להפחית את כוחותיו ולחייב ממשלים להשתמש בכוחם באופנים המזעריים בנזקם. אך זאת עלינו לעשות תמיד תוך הישאר מבחוץ, ונגד, הממשל, מפעילים עליו לחץ באמצעות הסערה ברחובות, באיום לקחת בכוח את שאנו תובעים. לעולם אל לנו לקבל כל צורה של תפקיד תחיקתי, יהי זה ארצי או מקומי, שכן בעשותנו כן ננטרל את היעילות של פעילותנו כמו גם נבוד בעתיד מטרתנו.

המאבק נגד הממשל הינו, בניתוח סופי, ממשי, חומרי.

ממשלים קובעים את החוק. עליהן לפיכך לעשות שימוש בכוחות החומריים (משטרה וצבא) לכפות את החוק, שכן אחרת רק אלו שרצו לציית לו היו עושים כן, ולא היה זה עוד החוק אלא סדרה של הצעות אשר הכל היו חופשיים לקבל או לדחות. אך לממשלים יש כוח כזה, והם משתמשים בו באמצעות החוק, לחזק את כוחם כמו גם לשרת את האינטרסים של המעמדות השליטים, על-ידי דיכוי וניצול העובדים.

הגבול היחיד לדיכוי הממשל הינו הכוח בו העם מראים שביכולתם להתנגד לו. סכסוך עשוי להיות גלוי או חבוי; אך הוא קיים תמיד שכן הממשל אינו שם לב לאי-הנחת ולהתנגדות העממית זולת כאשר הוא עומד בפני סכנת התקוממות.

כאשר העם נכנעים בשפלות לחוק, או שמחאותיהם חלושות ומוגבלות למילים, הממשל לומד את האינטרסים שלו ומתעלם מצרכי העם; כאשר המחאות הן בעלות-חיות, עיקשות, מאיימות, הממשל, כתלות בהיותו קשוב יותר או פחות, נסוג או פונה לדיכוי פעיל [repression]. אך תמיד חוזרים אל ההתקוממות, שכן אם הממשל אכן אינו נסוג, העם יגיעו לכדי מרידה; ואם הממשל אכן נסוג, אז העם צוברים בטחון עצמי ומעלים תביעות הולכות וגדלות, עד אותה עת בה אי-התאמה בין חופש וסמכות הופכת ברורה והמאבק האלים נפצח.

לפיכך הכרחי להיות מוכנים נפשית וחומרית, כך שכאשר דבר זה אכן יקרה העם יוותרו כמנצחים.

התקוממות מוצלחת הינה הגורם המירבי בהשפעתו בשחרור העם, שכן ברגע בו נפרק העול, העם הינם חופשיים לספק לעצמם את אותם מוסדות אותם הם מוצאים מיטביים, ועכבת הזמן בין העברת החוק [?! הביטוי האחרון אינו ברור] ורמת הציביליזציה אותה השיגו המוני העם נפרצת בניתור יחיד. ההתקוממות קובעת את המהפכה, הווה אומר, הנביעה המהירה של הכוחות החבויים שנבנו במהלך התקופה ה-התפתחותית.

הכל תלוי במה מסוגלים העם לרצות.

בהתקוממות עברו, באי-ידיעת הסיבות האמיתיות לפורענויותיהם, תמיד רצו הם מעט מאוד והשיגו מעט מאוד.

מה ירצו הם בהתקוממות הבאה?

התשובה, בחלקה, תלויה בתעמולתנו ובאילו מאמצים נשקיע בדבר.

יהא עלינו לדחוק בעם להחרים את הבוסים ולשים אם כל הטובים במשותף ולארגון את חייהם היום-יומיים בעצמם, באמצעות התאגדויות הנוצרות-בחופשיות, בלא להמתין להוראות מבחוץ ובסרב למנות או להכיר כל ממשל או גוף [רשמי מושל] תחת כל אצטלה (מייצג, דיקטטורי, וכו') אפילו בתפקיד זמני, אשר מנכס לעצמו את הזכות לקבוע את החוק ולכפות את רצונו בכוח על אחרים.

ואם המון האוכלוסיה לא יגיב להפצרתנו, עלינו – בשם הזכות שברשותנו להיות חופשיים אפילו או אחרים מבקשים להיוותר עבדים ובשל כוחה של הדוגמה – ליישם רבים ככל האפשר מרעיונותינו, לסרב להכיר בממשל החדש ולשמר את ההתנגדות החיה, ולבקש להביא לכך כי המקומות בהם רעיונותינו מתקבלים באהדה יהפכו עצמם לקהילות אנארכיסטיות, בדחותן את כל המעורבות הממשלית ובכינונם של הסכמים חופשיים עם קהילות אחרות הרוצות לחיות את חייהן שלהן.

יהא עלינו, מעל לכל, להתנגד בכל האמצעים לכינון המשטרה והכוחות המזויינים, ולנצל כל הזדמנות להסית עובדים במקומות בלתי-אנארכיסטיים לנצל את היעדר כוחות הדיכוי הפעיל ליישומן של תביעות מרחיקות-לכת כפי יכולתנו לשכנעם לתבוע.

ותהי הדרך בה ישתלשלו הדברים כאשר תהי, להמשיך את המאבק נגד מעמד הבעלים והשליטים ללא רחם, בשונו לנגד עינינו תמיד את השחרור הכלכלי, הפוליטי והנפשי המוחלט של כל המין האנושי.

מה שאנו רוצים, אם כן, הינו ההרס המוחלט של השלטון והניצול של אדם בידי אדם – אנו רוצים בני-אדם מאוחדים כאחים בסולידריות מודעות ורצויה, כולם משתפים-פעולה מרצונם למען קיומם-ברווחה של הכל; ; אנו רוצים חברה שתיכון לשם אספקה לכל של אמצעי השגת הרווחה המירבית, ההתפתחות הנפשית והרוחנית המירבית האפשרית; ; אנו רוצים לחם, חופש, אהבה ומדע לכל.

וכדי להשיג מטרות חשובות אלה, הכרח הוא לדעתנו כי אמצעי הייצור יהיו ברשות כולם וכי אף אדם, או קבוצת אנשים, יהיו בעמדה המאפשרת להם לחייב אחרים להיכנע לרצונם או להפעיל את השפעתם בדרך אחרת מאשר כוח התבונה והדוגמה.

אם כן: החרמת בעלי-אדמות וקפיטליסטים לטובת הכל; ; וביטול הממשל.

ובעודנו מחכים ליום בו יהיה דבר זה בר-השגה: הפצת רעיונותינו; ; מאבק בלתי-פוסק, אלים או בלתי-אלים בתלות בנסיבות, נגד ממשל ונגד מעמד הבוסים לכיבוש המידה המירבית של חופש וחיי-רווחה אותה נוכל להשיג לטובת כולם.